

## Az eltűnt nyakék rejtélye

1.

*Az ajtó, a futár és a detektívek*

Colt az irodájában ült, lábát hanyagul az asztalon pihentette. Éppen befejezte pipája tömködését, amikor egy futár ajtóstul rontott be a yardra. Szó szerint.

– Nehezére esett volna előbb kinyitni? – méltatlankodott a detektív és meggyújtotta a pipáját. Hangosan pöfékelve nézte az áldozatul esett ajtót. Micsoda pazarlás!

– Mr. Colt, sürgős küldeményt hoztam – makogta a futár, és egy női parfümtől illatozó levelet nyújtott át a nyomozónak.

A detektív elbocsátotta a futárt, felállította az ajtót a nyílás elé, hogy némileg megőrizze a magánszféráját. Nem sikerült. Segédje sietett az irodába és az ajtó újfent hatalmas csattanással ért földet. Thomson megilletődve tipródott az ajtó romjai felett, majd mielőtt közölte volna, hogy miért jött, se szó, se beszéd sarkon fordult és elment.

**HA NEM HAGYJA A GRÓFNŐ ELTŰNT NYAKÉKÉNEK ÜGYÉT, KÖNNYEN BAJA ESHET!!!**

Nyilvánvalóan egy fenyegető levél akart lenni, noha stílusában kicsit egyszerűnek tűnt.

– Thomson jöjjön, meglátogatjuk a Grófnőt!

– Ok?

– Ok az akad bőven.

A grófnő épp a teáját fogyasztotta, és egyáltalán nem örült a hivatlan látogatóknak.

– Minek köszönhetem a látogatásukat, uraim?

– Az ellopott nyakék miatt jöttünk.

– A nyakék megvan.

Képzelnétek, milyen arcot vágtek szerencsétlenek.

– Jöjjenek – intett a Grófnő –, megmutatom!

A széfhez lépve kiemelte a nyakéket, és azon nyomban elájult. Miután felmosdatták, kérdően meredtek rá.

– A nyakék – lihegte, és ismételten ájultan hanyatlott a padlóra.

A detektívnek éppen kezdett elfogyni a türelme, amikor hirtelen kipattant a Grófnő szeme és felkiáltott:

– Hamis!

– Mi hamis? – értetlenkedett Thomson.

– Honnan tudta, hogy az igazit ellopták? – kérdezte az idős hölgy.

Colt megmutatta a levelet a Grófnőnek. Büszkén feszített a szürke öltönyében, hogy bizony kérem tisztelettel, ő ebből jött rá, hogy ellopták a nyakéket.

– Ebből? – csuklott egyet a Grófnő.

Átnyújtotta a levelet a detektívnek. A papíron kecses női írással egyetlen mondat állt.

*„Véget vetek az életemnek, nincs értelmé élnem Mr.”*

Colt meredten bámulta a virágillatot árasztó papírdarabot.

– Egy másik levélből – hümmögött a fejét vakargatva a detektív.

– Ez a maguk dolga, uraim, ha megbocsátanak. Nekem a partit kell szerveznem. Ez a kis nüánsz nem húzhatja keresztbe a terveimet.

Megbocsátottak. Nemigen tehettek mást. Ha a Grófnő befejezettnek tekintette a látogatásukat, akkor a látogatás minden kétséget kizáróan be volt fejezve.

A yardra visszaérve a futár ott tipródott az ajtó romjai felett egy újabb küldeményt szorongatva. Colt egy pillanatig meredten bámulta a férfi falfehér arcát, és nem tudta eldönteni, hogy nagyon utálja, vagy még annál is jobban.

Ez állt a levélben:

HA JÓT AKAR, ELJÖN A GRÓFNŐ PARTIJÁRA. RAJTAM LESZ A NYAKÉK, A BÁRPULTNÁL ÜLÖK. A SEGÉDJÉT HAGYJA OTTHON. ELLENKEZŐ ESETBEN NEM ÁLLOK JÓT MAGAMÉRT.

Colt rezignáltan vette tudomásul, hogy ebben a játszmában egyértelműen és visszavonhatatlanul, minden kétséget kizárólag nem ő irányít.

De akkor ki?

## 2.

*Az öngyilkos lány gyilkosság áldozata lesz*

Két nap múlva, szombaton este az általa legszebbnek ítélt öltönyében Colt elindult a Grófnő partijára. A kastély báltermébe lépve egy gyönyörű nő jött feléje, lágyan omló világoskék ruhája hullámszórt figyelemreméltó alakja körül. Colt éles

szemét nem kerülte el a nyakék, a Grófnő nyakéke, ami a nyakában lógott. Megindult a nő után, fittyet hányva arra az aprócska tényre, hogy a hölgynek, akit keres, a bárpultnál kellene tartózkodnia. Nem tartózkodik. Előfordul az ilyen, és hát a detektívre sok mindent lehetett mondani, de hogy ne tudna alkalmazkodni, azt nem. Nagyokat pislogott, nem akart hinni a szemének, amint meglátott egy másik nőt, akinek nyakában ugyanaz a nyakék díszelgett. Behunyta a szemét, majd újra kinyitotta, de a nyakék még mindig ott virított a nyakában mindkét nőnek. Odasandított a bárpulthoz. Ott is ültek ketten. Egy darabig még tipródott a két nyakéket bámulva, majd sarkon fordult. A bárpulthoz lépett.

– Mr. Colt, azt hittem cserben hagy egy finom hölgyet.

– Még hogy finom hölgy – sziszegte a detektív – Ne vegye sértésnek, de a kifinomult hölgyek nem fenyegetőznek névtelen levélben.

A nő hátravetette a fejét és hangosan felnevetett.

– Hacsak ez a problémája, mister, ezen könnyen segíthetünk. Kicsi Mary – sutogta, és kézcsókra nyújtotta a kezét.

Colt úriember lévén megfogta Kicsi Mary kezét és a szája elé emelte.

– Miután kiküszöböltük ezt a borzasztóan fontos hiányosságot, rátérhetünk találkozásunk témájára?

– Inkább tárgyára, hölgyem! – kacsintott Colt a nőre.

– Ahogy tetszik – jegyezte meg Kicsi Mary, majd megvonta a vállát, és úri hölgyhöz cseppet sem méltó módon felhajtotta a margaritáját.

Colt előkotorta a pipáját. Kicsi Mary felé emelte, engedélyt kérve, hogy rágyújthasson. Egyéb esetekben bunkó módon, kérdés nélkül gyújtott volna rá, de most meggátolta valami. Maga sem tudta, mi. Kicsi Mary biccentett.

Finoman megérintette a nyakéket, pont abban a pillanatban, amikor Colt ügynökül a földre ejtette a pipáját és egyidejűleg utána is vetődött. A bárszék pedig a detektív után dőlt. Colt összeszedte a pipáját, majd saját magát is, egy darabig közelharcot folytatott a bárszékkal, majd felállt. Miután némiképp visszanyerte az egyensúlyát, meglepődve vette tudomásul, hogy Kicsi Mary a nyakékkal együtt eltűnt. Mozgolódás támadt a bárpult körül, miután egyértelműen megállapításra került, hogy egy nő fekszik holtan a bárpult mellett, fölötte a bárszék. Colt úriember lévén először lehámozta a hölgyről a bárszéket, majd fél térdre ereszkedett.

A detektív észrevett egy papírlapot a nő mellett, s hirtelen ötlettől vezérelve zsebre vágta. Tapogatta egy darabig a nő nyakát, majd minden kétséget kizárva kijelentette.

– Halott.

Egy nő felsikoltott, egy másik elájult, egy harmadik szürke ruhában toporgott a tömegben, majd észrevétlenül megindult az ajtó felé. Szürke blúza alatt felvillant a Grófnő nyakéke. Colt egy pillanatra azt hitte, a képzelete űz vele csúfot, de úgy döntött, hogy a biztonság kedvéért utánajár a szürke ruhás nőnek.

Válla felett csak úgy mellékesen hátraszólt az összeverődötteknek.

– Hívják a Megboldogult temetkezési vállalatot!

A kastély elé sietve magával sodort egy pincért, aki szitkozódva átkozta el Colt összes élő, holt és félholt rokonát. Ezenkívül magával húzta a végtelen hosszúságú drapériát, amely súlyosan borult a kastély bejáratára. Lerázta magáról a pincért, a drapériát, és leszaladt a lépcsőn. A szürke ruhás nőnek nyoma sem volt. Eltűnt, mint szürke madár a ködben. Vagy szamár? A fene se tudja, meg egyáltalán, az úgy szempontjából teljesen érdektelen, hogy milyen állat tűnt el – gondolta a detektív.

A nő tűnt el és a nyakék. És van egy nő, aki eléggé halott.

A zsebébe nyúlt, hogy elővegye a pipáját, amikor kezébe akadt a hulla mellett talált papír. Óvatosan szétnyitotta.

*„Véget vetek az életemnek, nincs értelme élnem Mr.”*

Elővette a másik levelet is, amit az illata miatt a zsebében hordott és, amit tévedésből a Grófnő nemes orra alá nyomott. Összehasonlította a két írást és zseniális detektívtudásának köszönhetően megállapította, hogy egyezik.

Az öngyilkossággal fenyegetőző levél írója gyilkosság áldozata lett.

### 3.

*Egy hulla, aki meglehetősen pimasz. Ja és az ajtó...*

Másnap a yardon Colt megfélemezve a pórul járt ajtóról, benyitott az irodájába, mire az ajtó engedelmesen nagy robajjal elhasalt az iroda közepén.

– Thomson! – üvöltötte el magát Colt.

– Igen, uram?

– Megyünk a Grófnőhöz.

Colt méltóságteljesen átgyalogolt a földön megpihent ajtón.

– Ezzel csináljanak valamit! – szólt oda az iroda körül tébláboló tanoncnak.

Elindultak a kastélyba.

A Grófnő elhatározta, hogy mindenképpen felhívja az érkező urak figyelmét, milyen mértékű nevetlenség bejelentkezés nélkül felkeresni őt.

– Jó napot, Grófnő, elnézést a zavarásért, de meg kell emlétenem, hogy elfeledkezett egy aprócska tényről a nyakékkal kapcsolatban.

– Valóban? – kérdezte felvont szemöldökkel a Grófnő. – Nos, uraim, mi lenne az?

Thomson vállat vont, fogalma sem volt, hogy miről folyt a diskurzus.

– Nem tett említést róla, hogy a nyakék egy halálos fegyver.

A Grófnő, finom úri hölgyhöz egyáltalán nem méltó módon tátott szájjal, hátravetett fejjel hahotázott. Most már Colt is teljesen tanácstalanul állt Thomson mellett, majdnem visszavonhatatlanul meg volt győződve, hogy a Grófnő nemes egyszerűséggel mebuggyant.

– Sok detektívregényt olvas, Mr. Colt – nevetgélt továbbra is, most már némi-képpen Grófnőhöz illően. – A nyakékben csupán egy tetszhalált okozó méreggel átitatott tűske van, amely pár órára semlegesíti az illetőt.

A detektív arcából kiszaladt a vér, olyan fehér lett, mint a kastély fala. Colt sarkon fordult és jó szokásához híven magával sodorta a komornyikot, vitte a drapériát, úgy loholt ki a kastélyból, vágódott be az autóba, és Thomson, Grófnőt hátrahagyva elhajtott.

Élesen csikorogtak a fékek, ahogy leparkolt a fehér, impozáns épület előtt, melynek homlokzatán hivalkodó tábla hirdette:

## MEGBOLDOGULT

### *Temetkezési vállalat*

Mély sóhaj kíséretében nyomta le a kilincset, miközben igyekezett összeszedni az összes épkézláb gondolatot, amivel igyekszik majd megmagyarázni a halottasoknak, hogy is történhetett meg ez a kis félreértés.

– Jó napot uraim, szeretném megvizsgálni a halottat, akit a Grófnő partijáról hoztak be – váltott hivatalosra, magyarázkodás helyett.

– Tessék, erre, itt pihen Szép Julietta – mutatott az ifjabbik kórboncnok a hullaház sejtelmes fénybe burkolózott hátsó részébe. A legnagyobb természetességgel nyitotta ki az ajtót, majd kihúzta a pléhet a holttesttel. A hirtelen fényre a halott hunyorogva nyitotta ki a szemét, krákogott egyet, majd elegáns mozdulattal felült. Ugyanebben a pillanatban az ifjonti kórboncnok kevésbé elegáns mozdulattal ájult a hölgy lábai elé. Szép Julietta finoman átlépte az ájult ifjút, akkurátusan megigazította összegyűrődött ruháját, és megvetően nézett végig a detektíven.

– Dilettáns – vetette oda Coltnak, majd méltóságteljesen elindult az ajtó felé.

A detektívnek fogalma sem volt, vajon mit jelenthet ez a szó, de a lány arckifejezéséből egyértelműen kiderült, hogy semmi kedveset.

– Visszontlátásra, Miss Julietta, örülök, hogy jól van. Nézzen be máskor is! – mondta mosolyogva a távozó hölgynek az idősebbik kórboncnok.

Ebben a hullaházban ezek szerint naponta csak úgy kikelnek a halottak a tepsi-ből és vígan kísétnak az ajtón.

Coltnak egyre inkább olyan érzése támadt, hogy ebben a városban mindenki az elmeroggyantak társaságát erősíti.

4.

*Fény az alagút végén, avagy Thomsonon a világ szeme*

– Jöjjön, Thomson, foglaljuk össze a tényeket! – jegyezte meg Colt, majd leült az asztalához, meggyújtotta a pipáját és pöfékelni kezdett.

Thomson még kissé morcos volt a ténytől, hogy szó nélkül otthagyták a kastélyban.

– Ne duzzogjon! Nézzük, mit tudunk! Tehát tudjuk, hogy a nyakék eltűnt, viszont van egy csomó hamisítvány. A halálos fegyver nem is halálos, csak tetszhalált okoz. Meg akartak ölni, de véletlenül Szép Juliettát találták el, aki egy félreértés miatt egy hullaház tepsijén ébredt, és akiről közben kiderült, hogy ő küldte a búcsúlevelet. Ahhoz képest, hogy öngyilkos akart lenni, eléggé zokon vette, hogy megölték. A nyakéknek nyoma sincs, és nyilvánvalóan a szürke ruhás nő a tolvaj.

– Szürke ruhás, olyan kosztümös? – kérdezte Thomson.

– Igen, olyan.

– Itt járt a yardon a parti előtt és önt kereste.

– Ezt vajon mikor akarta közölni? – ugrott fel Colt.

– Odaküldtem a kastélyba és azt gondoltam, mivel ön is ott van és a nőt is odaküldtem, találkoztak.

– Ne gondolkodjon, Thomson, nem tesz jót magának. Hol a nő? – kérdezte Colt, de inkább csak olyan költői kérdésnek szánta.

– A jelenlegi tartózkodási helye ismeretlen, ám az esti tartózkodási helyét minden kétséget kizáróan ismerem. Ma este velem vacsorázik.

– Thomson én kinyírom magát, az anyámra vagy inkább a maga anyjára esküszöm. Hol vacsoráznak?

– Egy közeli étteremben.

– Kérdezzen rá a nyakékre!

– Gyanúsítsam meg?

– Nem, csak kérdezze meg, hogy ő lopta-e el a nyakéket.

– Az már gyanúsítás.

– Nem, az egy kérdés, Thomson.

5.

*Egy kétszemélyes vacsora, ami nem is kétszemélyes*

Thomson kihúzta Anasztáziának a széket, majd helyet foglalt vele szemben. Iz-zadt homlokát törölgette. Kerülte a lány tekintetét.

– Mondja, kedves Thomson, miért van zavarban? – érdeklődött kuncogva Anasztázia.

– Ön olyan gyönyörű, kedvesem, ne csodálkozzon a zavaromon!

– Köszönöm, ön egy igazi úriember.

Vacsorát rendeltek, kedélyesen csevegtek. Thomson el is feledkezett főnöke kéréséről. A lány humora és éles esze teljesen elbűvölte. A pincér épp eléjük tette a következő fogást, amikor Thomson a lány válla felett észrevette Coltot, amint hevesen integetett a pult mellől.

Thomson a szemét forgatta, de tudta, ki kell mentenie magát, mert főnöke nem tágít addig, amíg oda nem megy hozzá, vagy ami még rosszabb, csatlakozik hozzájuk.

– Kedves Anasztázia, megbocsát egy pillanatra?

A lány bólintott.

Thomson hátralökte a székét, talán kicsit hangosabban a kelleténél és odatrap-polt a főnökéhez.

– Nem vagyok szolgálatban – sziszegte a fogai között.

– Hátrább az agarakkal, Thomson! Megkérdezte a lányt?

A segéd megrázta a fejét.

– Akkor ajánlom, hogy tegye, mielőtt elveszítem a türelmemet és csatlakozom önökhöz. Úgy látom, hogy kedélyes hangulatban telik a vacsora és éhes is vagyok.

Thomson kellőképpen zaklatottan ment vissza az asztalhoz.

– Köszönöm a türelmét – suttogta, miközben mélyen meghajolt Anasztázia felé.

– Ugyan, Mr. Thomson, szóra sem érdemes.

A férfi tágra nyílt szemmel vette tudomásul, hogy Colt leült a szomszédos asztalhoz. Mérlegelte, vajon milyen következményekkel járna, ha hozzávágná a só-tartót, majd a borstartót. Egy pillanatig kimondottan vonzó ötletnek tűnt, de nem akarta magát blamálni leendő gyermekei anyja előtt. Megköszörülte a torkát.

– Netán kérdezni szeretne valamit?

Thomson fészkelődni kezdett.

– Hát igen, szóval... – kezdte a férfi bátortalanul.

– Rajta, nem harapok – mondta nevetve, azzal az édes kacajjal, amit Thomson annyira szeretett.

– A kék nyakékről szeretnék... hm... szóval meg szeretném kérdezni... illetve nem én, hanem...

– Nyögje már ki, Thomson! – szólt át a szomszédos asztaltól Colt. – Haza szeretnék menni.

– Ő kicsoda? – kérdezte érdeklődve Anasztázia.

– Engedelmeivel, a becses nevem Anthony Colt, szolgálatára. A segédem azt szerette volna megtudni, miért lopta el a nyakéket.

– A segédje? – értetlenkedett felvont szemöldökkel a lány. – Szóval erről szólt ez a vacsora, Mr. Thomson? Azt hittem, ön úriember.

– Anasztázia, kérem, hadd magyarázzam meg...!

– Mindent értek – csattant fel a lány, és felállt az asztaltól –, nem kell magyarázkodni. Ha mindenáron tudni akarják, csak visszavettem, ami az enyém. A Grófnő a nagyanyám. A nyakék pedig örökség. Örültem uraim. Ég áldja önöket!

A két férfi szóhoz sem jutott, csak bámultak a távozó nő után.

Egymásra néztek.

– Irány a Grófnő! – kiáltottak fel szinte egyszerre.

Colt jó szokásához híven magával sodorta az italos tálcával manőverező pincért, egy széket és egy asztalterítőt, amivel később meg is gyanúsították, hogy ellopta. Hamar kiderült, hogy nem lopásról, csupán csak ügyetlenségről van szó.

## 6.

### *A Grófnő elájul, többször is*

– Uraim, ezt már nem hagyhatom szó nélkül – jelentette ki a Grófnő, és méltóságteljesen az ablakhoz sétált, hogy megigazítsa a drapériát. – Magukat nem tanították meg az alapvető illemre sem. A bejelentkezésről hallottak már?

– Megtaláltuk az unokáját – hadarta Colt, megelőzve a további illemtanórát.

Az idős hölgy nemes egyszerűséggel a padlóra omlott, magára rántva a kastély súlyos drapériáját.

– Már megint kezdi – motyogta Thomson.

Kihámozták a Grófnőt a halványzöld függönyből. Colt felemelte a kezét, de meggondolta magát, talán nem illendő egy Grófnőt felpofozni.

– Mit mondott az előbb? – kérdezte a Grófnő csukott szemmel.

– Megtaláltuk az unokáját.

– Lehetetlen – nyögte. – Segítsenek fel, kérem!

Intett a személyzetnek. A komornyik hideg, citromkarikákkal telerakott limonádét hozott. Töltött a Grófnőnek és a vendégeknek, majd tapintatosan távozott, becsukta maga után az ajtót, és a két csukott ajtó közt ugyanazzal a lendülettel az ajtóra tapasztotta a fülét, amiből később elég jelentős kellemetlensége származik majd.

– Biztosan kíváncsiak az urak – suttogta keserédes mosollyal a Grófnő.

Mielőtt azonban belekezdett volna a mondanivalójába, dulakodás hangjai szűrődtek be. Jobban mondva egy inas próbálta meggyőzni a betolakodót, hogy bejelentkezés nélkül nem mehet be senki a Grófnőhöz.

– Családtagokat gondolom fogad bejelentkezés nélkül is, kérem, jelentsen be – ismerték fel Anasztázia hangját.

Thomson abban a pillanatban kirepült az ajtón, ami a korábban említett jelentős kellemetlenséget okozta a mögötte hallgatózó komornyiknak. Későbbiekben főleg fejfájásra panaszkodott és cseppet szédült is. Mire elült a komornyik okozta zűrzavar, Anasztázia teljes életnagyságban állt az ajtóban.

– Szia, nagy! – mondta remegő hangon.

A Grófnő jó szokása szerint beajult a mögötte álló fotelba.

– Gyakran csinálja ezt? – kérdezte a lány rémülten.

– Mióta eltűnt a nyakék, szinte állandóan.

Anasztázia odaszaladt a Grófnőhöz, táskájából előhalászott egy kis üvegcsét, amit a Grófnő orra alá dugott. A férfiak rosszálló pillantásokat vetettek rá.

– Nyugalom, uraim, repülő. Az édesanyám a betegsége miatt gyakran elájult, mielőtt meghalt. Megszokásból mindig nálam van ez a kis üveg.

– Anasztázia – lehelte a Grófnő megszorítva a lány karját. – Hogy kerülsz ide? És... és, hogyhogya életben vagy?

– Na, hölgyeim, itt az ideje, hogy elmondják, mi folyik itt! – jegyezte meg Colt, véget vetve a családi idillnek.

Így történt, hogy nem is történt rablás. A Grófnő mély sóhajok közepette mesélte el, hogy kitagadta a lányát, mert rangon aluli férfi szeretett bele, és nem elég, hogy beleszeretett, de ragaszkodott hozzá, hogy összeházasodjanak. A Grófnő még párszor elájult, főleg akkor, amikor Anasztázia elmesélte, hogy édesanyja hosszú betegség után, fájdalmak közt hunyt el, de már szemük sem rebhent: a lány az orra alá dugta az üvegcsét és folytatták a beszélgetést. A lány egy édesanyja által írt levélből tudta meg, hogy ki is ő valójában, és akkor határozta el, hogy bosszút áll anyja haláláért, ezért lopta el a nyakéket. Az idő, amit észrevétlen nagyanyja közelében töltött, ráébresztette, hogy a Grófnő is csak a rossz döntések áldozata, ahogy az anyja is az volt. A férfi, aki miatt kitagadták, Anasztázia születése után összecsomagolt és örökre eltűnt az életükből. A Grófnő figyelemmel kísérte az életüket, de miután a lány tudomást szerzett erről, eltűnt a szeme elől, és gondoskodott róla, hogy eljusson hozzá a hír, mely szerint az unokája egy bal esetben meghalt.

Miután tisztázták a tényeket, Anasztázia boldogan borult Thomson nyakába. Colt a Grófnőhöz fordult.

– Egyet még áruljon el nekem! Miből tudta, hogy ő tényleg az unokája és nem egy szélhámos?

A grófnő kihúzta a teázó asztalka apró fiókját és átnyújtott egy képet.

A detektív mosolyogva nézett Anasztáziára.

– Tényleg megdöbbentő a hasonlóság.

Colt elbúcsúzott, és rablás híján visszament a yardra, lezárni az ügyet, ami nem is ügy. Szép Julietta ott várt rá, elevenen. Közölte a detektívvel, hogy amennyiben

hajlandó feleségül venni őt, többé nem akar majd öngyilkos lenni, sőt gyilkosság áldozata sem, és nem kíván többször tetszhalottként hullaházban ébredni.

Colt hajlandó volt nőül venni.

Így esett, hogy a kastély kertjében dupla nászt ültek.



Ósz Ilona: Mesém